

— Море, ако го видятъ очитѣ ми, па да го пипна и счупя остена отъ гърба му, ще види той една география, каквато не е и сънувалъ — каза смръщениятъ коларъ, безъ да ме погледне. И улисанъ въ царвула, той забрави за моето съществуване, както и азъ за воля му.

Следъ кжса почивка поехъ вече изъ тѣсната конска пжтека, по рѣката, за крайната дѣскорѣзница. Тя извиваше стрѣмно нагоре, извиваше по една голѣма, разпукната надве скала и въ тая пукнатина бързата Лѣвщица падаше отъ ниско водопадче и се провираше като змия презъ провалата. Оттукъ пжтеката става още по-стрѣмна, следвайки по каменната морена и, когато, изминахъ тая кжса стрѣмнина, презъ гората се провидѣ схлупениятъ покривъ на дѣскорѣзницата и голото подножие на Малко-Лѣвския масивъ.

Бѣше се вече стѣмнило. Нѣколко звезди блещукаха на небето и приспиваха забулената, като въ лека дрѣмка, гора. Водата на дѣскорѣзницата бѣ отбита, и въ буката една малка струя издаваше тихъ шумъ. Дѣскорѣзницата сега бѣше пуста и глуха, та намѣрихъ за неудобно да ношувамъ въ бараката ѝ. Прескочихъ Лѣвщица по камѣнитѣ и на другия брѣгъ попаднахъ на едно удобно мѣстенце, гдето е билъ и лагерътъ на Кръстьо пазача. Това бѣ една малка полянка, като на коритце, заобиколена съ скали и гора отъ три страни, а отъ четвъртата отворена къмъ Лѣвщица. На срѣдата на полянката бѣ и огнището на пазача.

Оставихъ вещитѣ си въ единъ край и отидохъ къмъ дѣскорѣзницата, отгдето едно по друго, пренесохъ презъ рѣката три трупови глави и два нарѣзча трески. Скоро следъ това огънятъ запламтѣ, и полянката свѣтна, нощнитѣ сѣнки отбѣгнаха и се спотаиха като изплашени задъ дърветата, а последнитѣ простираха мощнитѣ си клони напредъ, къмъ огъня, като че ги бранѣха. Когато турнахъ и две трупови глави, които скоро